

61. שגיאות

בחיפושיהם מפנים אנשים רבים את מבטם לעבר האור והאמת. שאיפתם גדולה, אולם חסרה היא לעתים-קרובות את הרצון האמיתי!

יותר ממחציתם של המחפשים אינם מחפשי-אמת. הם מביאים עמם את דעתם האישית והמקובעת. אילו נדרשו לשנותה ולו במעט, כבר מעדיפים היו לדחות את כל שהוא חדש עבורם, גם אם טמונה בו האמת.

אלפים חייבים כעת לשקוע, משום שבמלכודת האמונה השגויה שלהם, נמנע מהם חופש התנועה, שנדרש לשם הצלתם באמצעות הנחשול הפורץ כלפי מעלה. תמיד יהיה ביניהם אותו חלק של הבטוחים בעצמם וסבורים שכבר ידוע להם הכל. אין בכוונתם להעמיד את ששמעו וקראו לבחינה נגדית מדוקדקת.

דברי אינם פונים אליהם, כמובן!

אף איני מדבר אל הכנסיות והמפלגות, או למסדרים, הכתות והאיגודים, אלא אך-ורק אל האדם עצמו, במלוא-הפשטות. אין לי צורך להקריס דבר-מה קיים; שכן אני בונה ומארגן שאלות שנותרו בלתי פתורות עד-כה, שכל אחד ואחד נושא בתוכו, מרגע שחשב מעט בעצמו. רק תנאי אחד הוא הכרחי עבור כל שומעיי: חיפוש כנה אחר האמת.

עליו לבחון את המילה בתוך עצמו ולהניח לה לחיות, אולם לא להתייחס אל הדובר. אחרת לא יראה כל רווח מכך. לכל אלו אשר אינם שואפים לכך, כל הקרבת-זמן אבודה כבר מלכתחילה. לא יאומן עד כמה תמימים הם מרבית האנשים המוכנים להיוותר בבורות מזעזעת לגבי כל הנוגע למוצאם, מהותם ויעדם!

חיים ומוות, שני קטבים בל-יינתקו של כל קיום-ארצי, אסור שיהיו חבויים מפני האנשים. המתח טמון בתפישות המבקשות להבהיר את מהותה של האנושות. זוהי תוצאת שגיון-הגדלות החולני של יושבי-הארץ, הטוענים ביהירות שמהותם היא אלוהית!

הביטו באנשים!

האם אתם מסוגלים למצוא בהם דבר אלוהי?

את הטענה הטפשית הזו יש לכנות חילול-הקודש, שכן משמעותה היא המעטה בערך-האלוהות. האדם אינו נושא בקרבו ולו גרגר קטן של אלוהות!

מראית-העין אינה אלא יהירות חולנית, שמקורה יכול להיות רק תודעתו של חסר-יכולת-הבנה. היכן הוא האדם שיוכל לומר בכנות, שאמונה כזו הפכה עבורו לידיעה מוחלטת?

זה אשר יפנה בכנות אל תוך פנימיותו, יהיה חייב להשיב על-כך בלאו. הוא יחוש בדיוק שמדובר רק בכמיהה, בשאיפה לשאת בתוכו את האלוהי, אולם לא בידיעה מוחלטת!

נכון הוא לדבר על תדר-אלוהי שהאדם נושא בתוכו. ואולם תדר-אלוהי זה הוא הרוח!

ואין מדובר בחלק מן האלוהות.

המונח תדר הוא תיאור מדויק לחלוטין. תדר מתפתח ומפיץ את עצמו, בלא לקחת עמו דבר ממאפייניו של מחולל התדר או לשאתו בתוך עצמו. כך גם כאן.

תדר-אלוהי אינו האלוהי עצמו.

במקום בו ניתן למצוא כבר שגיאות אלו, הנוגעות למקור הקיום, שם תופיע בהכרח גם טעות לגבי המכלול כולו!

אם בנייתי על הקרקע הבלתי-מתאימה, הרי שהמבנה כולו יקרוס אל תוך עצמו ויתמוטט. אחרי ככלות-הכל, הבסיס הוא זה המספק אחיזה לקיום כולו, ולכל שיגיע בעקבותיו!

זה אשר יבקש, כרגיל, להרחיק אל מעבר למקור, יגיע אל מקומות שתפישתו אינה מגעת עדיהם, וכך גם תאבד לו אחיזתו בהתרחשויות הטבעיות כולן.

אם אטפס, למשל, אל צמרת העץ, שאת מבנהו ניתן לדמות, הודות לתכונותיו, לגוף-הארצי שלי, אוכל לקנות לי אחיזה בענפיו, ומשם לשאוף כלפי מעלה. אולם אם אוזח בענף זה בלא לטפס תחילה, לא אוכל למצוא כל נקודת-תמיכה בתכונותיו של האוויר, שהן אחרות... ולכן גם לא אוכל לטפס הלאה!

דבר זה הרי הוא ברור.

בדיוק כך הדבר גם עם המאפיינים הפנימיים של האדם, אלו הקרויים נשמה ושהן גרעין הרוח. אם תרצה הרוח לזכות באחיזה הנדרשת במקור שלה, זו שהיא זקוקה לה, הרי שאל לה, כמובן, לנסות ולהיאחז באלוהי.

זה יהיה בלתי-טבעי, שכן האלוהי מתקיים הרחק מעבר לכך, ותכונותיו אחרות לחלוטין!

ועדיין מחפש האדם באשלייתו את הקשר אל אותו מקום, שאליו לא יוכל לעולם להגיע, ובעשותו כן הריהו קוטע את ההתרחשות הטבעית.

כמו סכר-מונע שוקעות שאיפותיו השגויות בינו ובין זרימת הכוח הדרוש לו מן המקור. הוא מתנתק ממנו בעצמו. ולכן, הלאה הטעויות הללו!

אז תוכל רוח-האדם לפרוש את מלוא כוחה, ממנו היא מתעלמת כיום בחוסר-זהירות, ולהפוך למה שיכולה היא להיות, למה שאמורה היא להיות – לאדוני-הבריאה!

ואולם יש לשים לב, רק בתוך הבריאה יעמוד לה כוחה, ולא מעבר לה. רק האלוהי יוכל לעמוד מעל לבריאה כולה.

האל עצמו, מקור הקיום והחיים, הוא – כפי שאומרת כבר המילה, אלוהי!

האדם נוצר ברוחו!

הרוח היא רצון האל. מתוך רצון זה נוצרה כעת הבריאה-הראשונה. אם נזכור עובדה פשוטה זו, תתאפשר לנו הבנה טובה יותר. על האדם להציב, לשם השוואה, את רצונו שלו.

זוהי פעולה, ולא יצור-אדם, שכן אחרת היה על האדם להתפרק, עם הזמן, לחלקים הרבים של רצונו, ולא היה נותר ממנו דבר.

לא כך הוא אצל האל!

רצונו יצר את גן-העדן!

רצונו, הוא הרוח, זו שהאדם מכנה "רוח-הקודש".

גן-העדן היה אף הוא יצירתה של הרוח בלבד, ולא חלק ממנה.

זהו דירוג כלפי משה. רוח-הקודש הבוראת, דהיינו - רצונו החי של האל, לא ירדה אל בריאתה. גם לא מסרה כל חלק הימנה, אלא נותרה שלמה לחלוטין, כולה מחוץ לבריאה.

זאת מתאר לנו התנ"ך בצורה בהירה וברורה, במלים:
"ורוח אלוהים מרחפת מעל למים", ולא האל בעצמו!

זהו הבדל, בסיכומו של דבר.

לכן, גם האדם אינו נושא את רוח-הקודש עצמה בתוכו, אלא רק פעולה אחת מתוך הרוח, שהיא יצירתה של רוח-הקודש. ובמקום להבין עובדה זו, מבקש כעת האדם בכל כוחו, לבנות לעצמו דבר פגום!

רק חישבו על התפישה הידועה הנוגעת לבריאה הראשונה, לגן-העדן!

הוא חייב להיות, בהכרח, על-פני האדמה הזו. שכלו הקטן של האדם סחב אליו התרחשויות שארכו מיליוני שנים, אל תוך חוג הזמן והמרחב הצרים שלו, והציב עצמו במרכזן כציר לאירועי העולם כולו.

התוצאה היתה שבכך איבד בן-רגע את דרכו אל נקודת היציאה האמיתית של החיים. במקום אותה דרך ברורה, שאותה שוב לא יכול היה לראות, חייב היה למצוא לעצמו תחליף בתפישות הדתיות, אם לא רצה לתאר עצמו כיוצר הקיום והחיים כולם, ומשכך - לחשוב עצמו לאל.

כתחליף זה ניתן לו עד-כה המונח "אמונה"!

ומן המילה "אמונה" סובלת מאז האנושות כולה!

כן, ואף יותר מכך, אותה מילה בלתי מוכרת, שאמורה היתה לארגן מחדש את כל אשר אבד, הפכה להיות הסלע האיתן שהביא עליה, על האנושות, את אובדנה המוחלט!

עם האמונה יוכלו להסכין רק העצלים. האמונה היא אף זו שהמלגלים יכולים לעגן עצמם בעזרתה. והמילה "אמונה", שמשמעה שגוי, היא המכשול העומד היום בדרך להתקדמותה של האנושות כולה.

האמונה אינה אמורה להיות הגלימה העוטפת בנדיבותה את עצלות-המחשבה, המשקעת ומשתקת בנחותות, כתרדמת, את רוח האדם!

האמונה אמורה להפוך, לאמיתו-של-דבר, לידיעה מוחלטת.

הידיעה המוחלטת, מכל-מקום, דורשת חיות ובחינה חדה ומעמיקה!

במקום בו קיים ולו פער אחד קטן, חידה אחת בלתי פתורה, שם לא תיתכן כל ידיעה-מוחלטת. אף אדם לא יוכל, על-כן, להחזיק באמונה אמיתית, כל עוד קיימת בליבו ולו שאלה אחת שאין לה מענה.

כבר המונח "אמונה עיוורת" מספק לנו צוהר אל חוסר-השלמות!

על האמונה להיות חיה, כפי שדרש אותה המשוח, אחרת אינה משרתת כל מטרה. ואולם החיות משמעה מעורבות, שקילה וחקירה מעמיקות!

לא צריכתן של מחשבות-זרות בלא כל ביקורת.

והרי אמונה עיוורת משמעה בפירוש חוסר-הבנה. ומה שהאדם אינו מבין, גם לא יכול לשמש את רוחו, שכן חוסר-ההבנה אינו יכול לקום בו לתחייה. ומה שלא קם בו לתחייה, ולא חווה אותו עד-תום, גם לא יוכל לעולם להיות שלו!

ורק הדבר שהוא שלו עצמו, הוא זה שיעלה אותו מעלה.

אחרי-ככלות-הכל, הרי איש אינו יכול לפסוע בדרך ולהתקדם אם רבים בה הפערים ואינה רצופה. האדם חייב להישאר, מבחינה רוחנית, במקום בו אינו יכול עוד להתקדם הלאה בידיעה.

עובדה זו אינה ניתנת לסתירה, וקל להבינה.

זה המבקש להתקדם ברוחו, הוא יתעורר!

בתרדמתו לעולם לא יוכל לפסוע בדרכו אל אור-האמת!

ואף לא אם עיניו מכוסות או מסך פרוש לנגדן. רואה ביקש הבורא את האדם בבריאתו.

רואה, משמע יודע!

ואל הידיעה לא תתאים האמונה-העיוורת. בטלות-הרוח, עצלות-המחשבה, הם בלבד שוכנים בה, ולא גדלות!

מתן עדיפות ליכולת-החשיבה, מחייבת את האדם גם לבחינה!

כדי להימנע מכל-זאת, הקטין האדם, לשם נוחותו, את גדולתו של האל, וכעת הוא מניח שההוכחה לעוצמתו טמונה בפעולה-שרירותית. מי שישקיע ולו מעט מחשבה, ימצא בכך בהכרח שגיאה גדולה.

פעולה-שרירותית מחייבת קיומה של אפשרות לסטייה מן החוקים הטבעיים הקיימים.

ובמקום בו מתאפשרת סטייה כזו, שם חסרה השלמות.

שכן, במקום בו קיימת השלמות, לא ניתן לבצע שינוי.

וכך, עוצמתו הכל-יכולה של האל מתפרשת על-ידי חלק-הארי של האנושות, באופן שייראה, עבור אלו החושבים לעומק, כראיה לחוסר-שלמותו. וכאן מונח שורשו של הרוע.

הבו לאל את תפארת-שלמותו!

אז תמצאו בו את המפתח לחידותיו הבלתי-פתורות של הקיום כולו.

להביא לשם את מחפשי האמת, זו אמורה להיות שאיפתי.
אנחת-רווחה צריך שתישמע דרך מעגל מחפשי-האמת כולם.
ולבסוף יזהו בשמחה, שבכל המתרחש ביקום אין כל סוד, ואף לא פגם.
ואז... יראו את הדרך אל העלייה כשהיא ברורה לפנייהם.
וכל שעליהם לעשות הוא לצעוד בה.

למיסטיקה אין כל הצדקה בכל הבריאה כולה!

אין בבריאה מקום עבורה; שכן חייב הכל להיפרש בפני רוח-האדם, בהיר ונקי מכל פגם, אחורה
עד אל המקור לקיומו. רק מה שמעבר-לכך, הוא הדבר שיהיה נצור בפני רוח-האדם, ויישאר סוד
אלוהי. לכן גם לא יוכל לעולם לתפוש את מהותו של האלוהי.

גם ברצונו הגדול ביותר ובידיעותיו הרחבות ביותר לא יוכל לעשות זאת.

ואולם בחוסר-יכולתו זה לתפוש את האלוהי, מתקיימת עבור האדם ההתרחשות הטבעית ביותר
שניתן לשער; שכן דבר לא יוכל לחרוג, כידוע, מהרכבו המקורי.

אף לא רוח-האדם!

בכל הרכב אחר קיים תמיד גבול כלשהו.
והאלוהי, תכונותיו שונות לחלוטין מן הרוחני שהוא מקורו של האדם.
גם החיה, למשל, אפילו אם תגיע למלוא התפתחותה הרוחנית, לעולם לא תהפוך לאדם.
מעצם מהותה לא תוכל הרוחניות, הורתה של רוח-האדם, בשום נסיבות, לפרוח.

הרכבן של כל הישויות חסר את המאפיין הרוחני. האדם אשר מוצאו מחלקה הרוחני של הבריאה,
על-כל-פנים, גם הוא לא יוכל לעולם להיות אלוהי, שכן הרוחניות חסרה את מאפייני האלוהות.

רוח-האדם יכולה אמנם להתפתח לכדי שלמות בדרגה הגבוהה ביותר, אולם גם אז תהיה תמיד
רוחנית בלבד. היא לא תוכל לחרוג מעבר לטבעה ולהגיע אל האלוהות. גם כאן יוצר אופייה
האחר, בהתאם לטבע, את הגבול שאינו ניתן לגישור כלפי מעלה.

לחומריות אין דבר לאומרו בעניין זה, שכן אין לה חיים משל עצמה, אלא היא משמשת כעטיפה
ותו-לא, מופעלת ומעוצבת על-ידי הרוח ומהותה.

תחומה הנרחב של הרוח עובר בכל הבריאה. האדם יכול, אמור, וחייב, על-כן, לתפשה ולזהותה
במלואה!

ודרך הידיעה יוכל לשלוט בה. ואולם לשלוט, אפילו במשמעותו החמורה ביותר, כאשר היא מזוהה
בצורה הנכונה, אינו אלא לשרת!

—

בשום מקום בבריאה כולה ועד לרוחני הגבוה ביותר, לא ניתן לסטות מן ההתרחשויות הטבעיות!

עובדה זו לבדה כבר הופכת הכל מוכר יותר לכולם.

הביישנות הסודית והבלתי-ברירה, הרצון להיחבא בינתיים מן הדברים הבלתי-ידועים, כל אלו
יקרסו מעצמם.

עם הטבעיות ינשב זרם-אוויר רענן דרך סביבת רשת-העוועים המחניקה, במוחם של אלו המבקשים לעשות שם לעצמם בלבד.

יצירות-דימיונם החולני, פחדם של החלשים, לעגם של החזקים, נראים מגוחכים וילדותיים לעיניים שמבטן מתבהר, המאמצות לבסוף בשמחה וברעננות את הטבעיות מלאת-ההוד של ההתרחשות כולה, הנעה תמיד רק בקווים ישרים ופשוטים, שניתן לזהותם בבירור.

בצורה אחידה היא עוברת, בקביעות וסדר קפדניים.

וכך מתאפשר לכל מחפש מבט רחב וחופשי עד לנקודת-מוצאו שלו עצמו!

אין לו עוד צורך בחקירות מאומצות, ואף לא בשיגיונות.

העיקר שיישמר מפני כל אותם המבקשים להציג את ידיעותיהם המצומצמות כידע חובק-כל, סודי ומטעה, ולהתייחס לידע החלקי שבידם כאילו הוא רב בהרבה.

הכל מונח בפשטות כה רבה בפני האדם, עד שלעתים-קרובות אינו מגיע לכדי הכרה, בדיוק משום אותה פשטות, משום שהוא מניח מלכתחילה שעבודת-הבריאה, שהיא כה גדולה, אמורה גם להיות קשה ומסובכת בהרבה.

אלפים נתקלים בה ברצונם הטוב-ביותר, מפנים עיניהם מעלה בחיפוש ואינם מעלים על דעתם שכל שנדרש הוא להביט קדימה ועל סביבותיהם בלא כל מאמץ.

הם יראו אז, שקיומם-הארצי מוביל אותם כבר בדרך הנכונה, ועליהם רק להמשיך ולצעוד קדימה בלב-שוקט. בלא חיפזון ובלא מאמץ, רק בעיניים פקוחות, ובנפש חופשית ובלתי-מוגבלת. האדם חייב ללמוד, בסופו-של-דבר, שהגודל האמיתי מתקיים אך-ורק בהתרחשות הפשוטה והטבעית ביותר.

שהגודל מחייב פשטות!

כך הוא בבריאה, וכך גם בתוך עצמו, שהוא חלק בלתי-נפרד מאותה בריאה!

רק חשיבה פשוטה ורגישות יכולים להעניק לו את הבהירות!

בפשטות הרבה ביותר, שאפילו ילד לא יתקשה בהבנתה!

התבוננות רגועה תביאו לכדי הבנה כי עבור יכולת-התפישה, הפשטות כמות כבהירות וטבעיות!

לא תיתכן כלל האחת בלא רעותה. אלו הם שלושת חלקיו של מושג אחד ויחיד!

אלו אשר יניחו מושג זה כאבן-פינה לחיפושם, יפזרו במהרה את מסך-הערפל המסבך את דעתם. כל אשר הוברג אל תוך פשטות זו בצורה-מלאכותית, יתפוגג והיה כאין.

האדם מזהה שדבר אינו רשאי לעצור את ההתרחשות-הטבעית, שהיא אינה נקטעת בשום נקודה!

ובכך נחשפת לפניו גדולתו של האל!

חיותו של רצון-הבורא, הפועלת מעצמה ושאין לעוצרה!

שכן חוקי-הטבע הם חוקי-הברזל של האל, הגלויים בכל-עת לעיני כל האנשים, דוברים אליהם בלא-הרף, ומעידים על גדולתו של הבורא, דרך-קבע, בלא-מורא ובלא-יוצא-מן-הכלל!

בלא-יוצא-מן-הכלל!

שכן, רק מזרע שיבולת-השועל תצמח שיבולת השועל, ורק מזרע החיטה תצמח החיטה. וכך הלאה. וכך גם בכל אותה בריאה-ראשונה, שהיא, כיצירתו הראשונה של הבורא עצמו, הקרובה ביותר לשלמותו שלו.

שם מעוגנים חוקי-היסוד כך, שמחוייבים היו, כשהם מונעים מחיותו של הרצון, להביא להיווצרותה של הבריאה-הנוספת, וכלפי מטה עד לאותם גופים שמיימיים בהתרחשות הטבעית ביותר. ובריאה-נוספת זו, ככל שהיא מוסיפה להתפתח ומתרחקת משלמות המקור, הופכת גסה יותר ויותר.

עלינו להתבונן תחילה בבריאה. דמיינו לעצמכם שכל החיים בתוכה נחלקים לשני סוגים בלבד, אחת-היא מהו הרכב החלקים השונים שבכל סוג. הסוג האחד הוא זה המודע לעצמו, והשני הוא זה שאינו מודע לעצמו.

שימת-הלב אל שני הבדלים אלו, היא בעלת-ערך רב!

היא קשורה ל"מוצא-האדם".

הבדלים אלו אף מספקים את התמריץ להמשך ההתפתחות, למאבק הנראה-לעין.

חוסר-המודעות היא הרקע למודעות כולה, אולם טבען של השתיים זהה לחלוטין. המודע הוא התקדמות והתפתחות של הלא-מודע, שבהיותו תמיד בסמיכות למודע, זוכה תמיד לגירוי ותמריץ להפוך אף הוא למודע.

הבריאה-הראשונה עצמה יצרה שלוש התפצלויות בסיסיות, המתפתחות כלפי מטה, בזו אחר זו: העליונה והגבוהה ביותר היא הרוחניות, הבריאה-הראשונה, ומתחתיה ניצב הקיום הדחוס יותר, ולפיכך גם הכבד יותר. ולבסוף, בתחתית-הסולם ניצבת הדחיסות והכבדות הגדולה ביותר, ממלכת החומריות-הגשמית, שניתקה עצמה עוד ועוד מן הבריאה-הראשונה ושקעה כלפי מטה! ומשכך, נותרה לאחרונה, הגבוהה ביותר, הרוחניות המקורית בלבד, משום שבאופייה הטהור היא מייצגת את הקל והמואר ביותר. זהו המקום הקרוי בפי רבים גן-העדן, כתר-הבריאה.

עם שקיעתו של הדחוס יותר, כבר אנו נוגעים בחוק-הכבידה, המעוגן לא רק בחומריות, אלא השפעתו ניכרת בבריאה כולה, החל מן הקרוי גן-עדן, והלאה כלפי מטה, עד אלינו.

חוק-הכבידה הוא בעל משמעות מכרעת, שעל כל אדם לקבעה היטב במוחו; שכן זהו המנוף העיקרי בכל התקדמות ובכל תהליך התפתחות של רוח-האדם.

כבר אמרתי שהכבידה תקפה לא רק עבור התכונות הארציות, אלא פועלת באותה מידה גם על כל חלק בבריאה, אף על אותו חלק שיושבי-הארץ כבר אינם מסוגלים לראותו, ולכן מכנים אותו בשם "העולם-שמעבר". ובכדי שיהיה הדבר מובן יותר, עלי להפריד עוד את החומריות, לשתי מחלקות.

האחת היא החומריות האת'רית, והאחרת - החומריות-הגשמית.

החומריות האת'רית הינה אותה חומריות שאינה יכולה להיות גלויה לעין האנושית, משום טבעה האחר. ועל-אף-זאת, עדיין היא חומריות.

אין לטעות בין "העולם-שמעבר" ובין גן-העדן הנכסף, שהוא רוחניות טהורה. אף אין להבין את הרוחני כ"זה המצוי במחשבה", אלא זוהי תכונה, כפי שגם מהותי או גשמי הן תכונות. האדם מכנה את האת'ריות הזו בשם העולם-שמעבר, משום שהיא מעבר ליכולת-הראייה הארצית. החומריות-הגשמית, לעומת-זאת, היא העולם-הזה, כל שהוא ארצי, כל שהודות לתכונותיו הזהות הוא גלוי לעין החומרית.

על האדם להשיל מעליו את ההרגל, להתייחס לכל הבלתי-נראה כאילו היה בלתי-מושג, או בלתי-טבעי. הכל הוא טבעי, אפילו העולם-שמעבר, ואף גן-העדן הנמצא עוד הרחק מעבר לו. וכפי שגופנו הגשמי מסוגל לחוש בבעלי-התכונות הזהות בסביבתו, אותם הוא מסוגל לראות, לשמוע ולהרגיש, כך הדבר גם בחלקי-הבריאה שתכונותיהם שונות מתכונותינו.

האדם בחומריות-האת'רית, ב"עולם-שמעבר", חש, שומע ורואה רק את סביבתו האת'רית, שתכונותיה זהות לשלו, האדם שרוחניותו גבוהה יותר יוכל, שוב, לחוש את סביבתו הרוחנית בלבד.

וכך קורה, שפה ושם ניתן למצוא יושבי-ארץ המסוגלים, כשהם כבר בגופם האת'רי, המצוי הרי בתוכם, לראות ולשמוע את החומריות האת'רית עוד קודם שנפרדו מן הגוף-הארצי ומתו בחומריות הגשמית. אין בכך כל דבר שאינו-טבעי.

לצד חוק הכבידה קיים חוק נוסף, הפועל יחד עמו, שאף בערכו אין להמעיט, חוק האחדות. כבר נגעתי בו, כאשר הסברתי שסוג מסוים יוכל לזהות רק את סוגו. האמרות:

"מצא מין את מינהו", ו"היהפוך כושי עורו ונמר חברבורותיו", נגזרו ככל הנראה מחוק-ראשוני זה. הוא פועל בבריאה כולה לצד חוק-הכבידה.

חוק-ראשוני שלישי הקיים בבריאה לצד השניים שכבר הוזכרו: חוק סיבה ותוצאה.

פעולתו היא, שעל האדם לקצור, בהכרח, את אשר זרע. הוא לא יוכל לקצור חיטה, אם זרע שיפון, ואף לא יקצור תלתן, אם זרע קוצים ודרדרים.

כך בדיוק מתרחש גם בעולם האת'רי. הוא לא יוכל לקצור כל טוב, אם זרע שנאה, ולא יזכה בשמחה אם קירב אל לבו את הקנאה.

שלושת החוקים הבסיסיים הללו הם אבני-הדרך של הרצון-האלוהי!

אלו לבדם הם שיביאו לרוח-האדם שכר או עונש, בפעולה עצמאית וצודקת שאין לעצרה. בלתי-ניתנים להשחתה, באופן מופלא, עד לדרגות המעודנות ביותר, עד שעצם-המחשבה על אי-צדק בהתרחשות כלשהי ביקום, ולו הקטן שבקטנים, אינה אפשרית כלל.

השפעתם של חוקים פשוטים אלו יביאו כל רוח-אנוש בדיוק למקום, אליו היא שייכת, בהתאם להגדרתה הפנימית. אין כל אפשרות לטעות בעניין זה, שכן השפעתם של חוקים אלו מונעת רק מתוך מצבו הפנימי של האדם, ומכל-מקום היא אף תונע בהכרח!

ההשפעה היא על-כן כמנוף שיפעיל את הכוח-הרוחני, שבתחושות המצויות בתוך-תוכו של האדם!

לפיכך, כל דבר אחר יהיה חסר-השפעה. ומסיבות אלו, רק רצונו האמיתי, תחושתו של האדם, הם המכריעים בשאלה מה יתפתח עבורו בעולם הבלתי-נראה, שאליו הוא אמור להיכנס לאחר מותו הגשמי על-פני-האדמה.

שם לא יועיל לו כל זיוף, ואף לא הונאה עצמית. אז יהיה חייב לקצור, את אשר זרע מרצונו הוא! ובהתאם לעוצמת רצונו או חולשתו הוא אף מניע - פחות או יותר - את הזרמים הדומים בעולמות האחרים, אחת היא אם מדובר בשנאה, קנאה או אהבה.

התרחשות טבעית לחלוטין, בפשטות הרבה ביותר, ועדיין השפעה נוקבת של צדק יצוק כברזל!

מי שינסה להרהר בכנות במהלכים המתרחשים בעולם-הזה, יזהה את מידת-הצדק הבלתי מתפשר הקיימת בהשפעה הפועלת-מעצמה, ובה בלבד כבר יוכל להכיר את גדולתו הבלתי-נתפשת של האל. ואף אין כל צורך לתפוש אותה, לאחר שהציב את רצונו כחוקים, בשלמותה של הבריאה. וזה אשר יעלה שוב מעלה אל ממלכת הרוח, הוא יהיה מטוהר; שכן היה עליו תחילה לפסוע דרך טחנות-הצדק הפועלות מעצמן ברצונו של האל. אין כל דרך אחרת המקרבת אותנו אל האל. והאופן בו פועלות טחנות אלו על הרוח-האנושית, נקבע על פי חייה הפנימיים הקודמים, על פי רצונה שלה. הן יכולות להוליכה בנוחות אל עבר הרום-המואר, ואולם באותה מידה גם יוכלו לקורעה בכאב כלפי מטה, אל ליל-האימה, ועד לכיליון המוחלט.

-

חשבו על-כן, במועד לידתה הארצית כבר לובשת רוח-האדם, אשר בשלה להתגשמות, את מעטפת האתר' או את הגוף, שיידרש לה לשם מעברה בממלכת האתר'. גוף זה ישמש אותה גם במשך קיומה הארצי, כחוליה-מקשרת אל הגוף-הגשמי.

חוק-הכבידה מביא תמיד את השפעתו העיקרית לידי-ביטוי על החלקים הדחוסים והגסים ביותר.

בקיום-הארצי יהיה זה, על-כן, הגוף-הגשמי. ואולם אם ימות הגוף-הגשמי, ישתחרר הגוף-האתר' שוב, וכשהוא חסר-הגנה ומשמש כעת כחלק הגס ביותר עבורו, יפעיל עליו חוק-כבידה זה את השפעתו.

כאשר נאמר שהרוח בונה לעצמה את גופה, נכון הדבר בהתייחס לגוף-האתר'. תכונותיו הפנימיות של האדם; שאיפותיו ורצונו האמיתי הם המניחים את היסוד לכך. ברצון טמון הכוח לעצב את האתר'.

התשוקה לדברים הנחותים, או להנאות-הארציות הופכת את הגוף-האתר' לדחוס, וכך אף לכבד ואפל, שכן הגשמתן של תשוקות אלו מצויה בחומריות-הגשמית. וכך כובל עצמו האדם, במו-ידיו, אל הגס והארצי.

תשוקותיו מושכות עמן את הגוף האת'רי, והוא הופך כה דחוס, עד שידמה בתכונותיו עד כמה שניתן אל הארצי, שכן רק כך יתאפשר לו ליטול חלק בהנאות או בסבל הארציים, מרגע שהושל מעליו הגוף-הארצי הגשמי. לכן, מי שאלו שאיפותיו, חייב יהיה לשקוע, בהשפעתו של כוח-הכבידה.

אחרת היא ההתרחשות אצל האנשים שחושיהם מופנים בעיקר לעבר הגבוה והנאצל.

כאן פועל רצונו העצמאי של הגוף האת'רי בקלות רבה יותר ולפיכך אף מוארת, כדי שיוכל לשאת עצמו אל קרבת כל אותם דברים שהציבו לעצמם אותם אנשים כמטרה לשאיפותיהם האמיתיות!

דהיינו - אל טוהר הרום-המואר.

ובמלים אחרות:

הגוף-האת'רי ביושבי-הארץ יצוייד בו-זמנית, בהתאם למטרתה של רוח-האדם, כך שלאחר פטירתו של הגוף-הארצי יוכל לשאוף לעבר מטרתו, אחת-היא מהו אופיה של אותה מטרה. כאן בונה הרוח את הגוף האמיתי; שכן רצונה נושא בתוכו, כישות-רוחנית, את הכוח לנצל את האת'רי לצרכיה. מהתרחשות טבעית זו לא תוכל הרוח למלט עצמה לעולם. כל רצון יגרום לכך, אחת היא אם נוח לה הדבר, אם לאו.

צורות אלו נותרות אחוזות בה, כל עוד היא ניזונה מרצונה ותחושותיה. הן מקדמות אותה, או עוצרות את התפתחותה; וכל-זאת בהתאם לאופי המצוי בבסיס חוק-הכבידה.

ואולם, אם תשנה הרוח את רצונה ותחושותיה, מיד תיצור לעצמה צורות חדשות, בעוד הקודמות, שאינן זוכות עוד להיזון עקב שינוי הרצון, הריהן גוועות ונמוגות.

וכך משנה האדם גם את גורלו. מרגע ששוחרר העוגן אל הארצי, לאחר פטירתו של הגוף-הגשמי, ישקע הגוף-האת'רי, או יצוף מעלה כפקק-שעם אל עבר האת'רי, המכונה העולם-שמעבר.

עקב כוח-הכבידה הוא ייאחז בדיוק במקום שהוא בעל-כבידה זהה לשלו; שכן אינו יכול להמשיך משם הלאה, לא מעלה ולא מטה. כאן ימצא כמובן את כל בני-מינו או אלו הדומים לו במחשבתם, שכן אותן תכונות הן בעלות אותה כבידה, ואותה כבידה היא כמובן בעלת תכונות-זהות.

וכפי שהיה הוא עצמו, יהיה חייב כעת לסבול או לשמוח בין בני-מינו, עד שישתנה שוב בפנימיותו, ועמו גם גופו-האת'רי, שיוליכו שוב - מעלה או מטה, בהתאם להשפעת הכבידה שהשתנתה.

על-כן, אל לו לאדם להתלונן, ואף להודות אין לו צורך; אם יעלה אל-עבר האור, הרי שזוהי תכונתו המאלצת אותו להימשך מעלה, ואם ייפול מטה אל האופל, שוב יהיה זה מצבו, שיכפה זאת עליו.

אולם ראוי שכל אדם יהלל את הבורא על השלמות שבהשפעתם של אותם שלושה חוקים. רוח-האדם הופכת, בעזרתם, לשליט הבלעדי והבלתי-מוגבל של גורלו הוא!

שכן רצונו האמיתי, שהוא מצבו הפנימי הבלתי-מזויף, הוא זה המחויב להגביהו כלפי מעלה, או לשקעו במצולות.

אם תנסו לתאר לעצמכם השפעה זו בצורה נכונה, כל פרט לעצמו, וכולם יחד, תמצאו שהשכר והעונש, החסד והקלון, טמונים בה כל אחד לפי טבעו, ומידתם מדויקת כחוט-השערה. פ זוהי ההתרחשות הפשוטה ביותר, המציעה לכל אדם בעל רצון-אמת את חבל-ההצלה, שאינו ניתן להשחתה ואף אינו נכשל לעולם במשימתו.

גדולתה של הפשטות הזו, היא המביאה את הידען לכרוע ברך בפני עוצמת-מלכותו של הבורא!

בכל התרחשות שהוסברה בהרצאותיי כולן, אנו רואים בבירור ובלא-עוררין, שוב-ושוב את השפעת החוקים הפשוטים הללו, שאת פעולתם המשולבת והמופלאה עדיין עלי לתאר בפירוט.

אם זיהה האדם את הפעולה המשולבת הזו, הרי שזיהה גם את הסולם המוביל אל ממלכתה המוארת של הרוח, אל גן-העדן. אולם גם בדרך המוליכה כלפי מטה, אל האופל, יוכל להבחין! ואין לו צורך כלל לפסוע, אלא הוא יונף מעלה או יימשך מטה בפעולה העצמאית אותה יצר עבור עצמו בחייו הפנימיים.

בכל-עת נשמרת לו הזכות להחליט, לאורכה של איזו דרך יינשא. אל-לו להניח לכל המלגלים להניאו מהחלטתו. ספק ולעג, אם נכיר במהותם האמיתית, אינם אלא שאיפות שמצאו ביטויין במילה. כל ספקן מביע, גם אם בלא ידיעה-מלאה, את שביקש עבור עצמו, ובכך מאפשר לעין-הבוחנת הצצה אל פנימיותו. ואפילו בהכחשה ובהתגוננות ניתן לזהות בקלות את השאיפות שנטמנו בעומקן.

מעציבים ואף מעוררי-זעם הם ההזנחה והעוני הנחשפים שם לעתים, שכן אין זה נדיר שבדיוק בשל-כך תיקרע נפשו של האדם אף יותר מרוחה של כל חיה חסרת-ידע.

יכול האדם לגלות חמלה אל אותם אנשים, אולם אל לו לסלוח להם; שכן הסליחה היא עצלות המונעת בחינת-אמת וביקורת-עצמית.

על המחפש באמת לנהוג בקמצנות בסליחתו, אחרת סופו שיגרום נזק לעצמו, בלא שיביא כל תועלת לדולתו.

את נפשו תשובב ההכרה הגוברת, בעומדו אל מול פלא-הבריאה הזו, שביכולתו להינשא מעלה בידיעה-מוחלטת, אל עבר הרום-המואר; המקום אותו יהיה רשאי אז לכנות בשם "מולדת"!